

det var sådan. Man behøver ikke at forestille sig, at vores samfund kommer til at ligne 1930'ernes, hvis man laver nogle ændringer på det her område. Vi vil fortsat leve i 1990'erne. Det eneste, man vil ændre, er, at man vil give folk noget mere frihed til at bestemme, hvordan de selv synes, deres familierpolitik skal være indrettet, således at det ikke er et flertal her i Folketinget, der bestemmer for hver eneste familie, hvordan lige nøjagtig dens familierpolitik skal være.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det er hr. Bruno Jerup, der får mig herop med sine bemærkninger om, at det godt kunne være, at forældrene havde lyst til andet end at passe deres børn, og at de jo også har interesser og ting, de skal varetage. Der har vi lige præcis problemet: Denne her debat handler – som så mange andre debatter om børn – om de voksnes interesser og ikke om børnenes.

Hr. Bruno Jerup skulle som andre i denne sal have lyttet til, hvad hr. Bendt Bendtsen fra Det Konservative Folkeparti indledte med at sige i sin ordførertale. Han citerede den 13-årige Ida, der talte om, at forældrenes kærlighed ikke kan erstattes af noget andet, og at det er mere af forældrenes tid, der er brug for.

Hvad er det for et samfund, vi har? Det er et samfund præget af forsømte børn, forvirrede børn. Spørg i skolerne, spørg på de forskellige institutioner og fritidshjem; det er et spørgsmål om at råbe højt. Jeg forstår da godt, at man i regeringens dagsordensforslag, pkt. 2, taler om, at man på baggrund af indhøstede erfaringer med hensyn til institutionspasning, som er dårlige, skal prøve på at udvikle nye pædagogiske metoder osv. Det er umuligt; intet er så godt som et hjem, hvor der er nogen hjemme.

Men det er selvfølgelig et problem i forbindelse med ligestilling og alt sådan noget, og så kan man hurtigt komme over i den debat og få det afsporet endnu mere.

Man kommer ikke uden om, at skal vi tage os af vores børn, så må de, der har børn, småbørnsfamilierne, indstille sig på at skruer deres karriere- og arbejdsræs ned på lavt blus i nogle år og tage sig mere af deres børn og tage hensyn til, hvad Ida på 13 år og alle hendes jævnaldrende ønsker. Men det er jo en helt anden snak end det, den forvirrede venstrefløj kommer med, hvor man kun taler om forældrenes og institutionernes interesse.

Dorit Myltoft (RV):

I det danske samfund er der en mangfoldighed af familiemønstre og bosætningsmønstre. Derfor er det for Det Radikale Venstre vigtigt at slå fast, at børne- og familierpolitik skal sikre mangfoldigheden med det mål at støtte forældre til at kunne forvalte deres omsorg og ansvar for børnene.

Af samme grund er det så vigtigt at sikre forældrenes mulighed for medindflydelse på planlægningen og tilrettelæggelsen af de tilbud, forældre kan gøre brug af.

Helt grundlæggende er det for Det Radikale Venstre målet, at der til enhver tid skal stræbes efter, at alle børn, som jo er afhængige af voksne, kan vokse op i tillid til, at nogen tager hånd om dem, drager omsorg for dem og føler et medansvar for deres opvækstvilkår.

Psykologen Anna Freud har engang udtalt, at det er et sygt samfund, som ikke tager medansvar for næste generation. Den udtalelse er det nok værd at holde sig for øje. Man kan vel sige, at samfundets sundhedstilstand står sin prøve, når det gælder omsorgen for de børn, hvis forældre af den ene eller anden grund ikke magter fuldt ud at leve op til deres forældreansvar.

De seneste års politiske tiltag er absolut væsentlige forbedringer i den samlede børne- og familierpolitik. En god proces er sat i gang.

Når det drejer sig om det store flertal af børnefamilier, er det behovet for pasningsmuligheder, der først springer i øjnene; ellers vil et normalt familieliv sjældent kunne hænge ordentligt sammen. De færreste småbørnsfamilier kan i vor tid trække på bedsteforældrenes hjælp, fordi bedsteforældre selv er på arbejdsmarkedet og i øvrigt ofte bor i andre egne end deres voksne børn.

Derfor er børnefamilier afhængige af, at der er pasningsordninger, hvad mange kommuner konstruktivt har etableret med lokale pasningsgarantier. Flere kommuner bruger oven i købet pasningsgarantien for at tiltrække arbejdskraft til kommunens arbejdspladser.

Jeg vil heller ikke undlade at nævne de muligheder, forældre, foreninger og andre initiativtagere har for at oprette børnehaver og lignende via puljeordningerne. Det er ikke lige udbredt i alle kommuner, men disse ordninger er med til at sikre et fleksibelt og varieret udbud af pasningsmuligheder.

Et andet område, jeg vil nævne, er sundhedsområdet. Det er blevet en selvfølgelig del af velfærdssamfundet, og uden dette ville forældre til